

#Протест

Вестникът на активния човек

Издава се с дарения

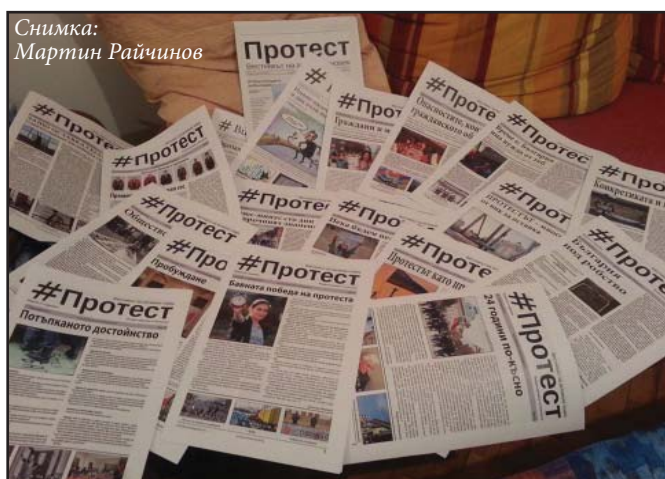
Разпространява се бесплатно

9 – 15 декември 2013 г.

www.facebook.com/vestnikprotest

Брой 20

Юбилейни (раз)мисли

Снимка:
Мартин Райчинов

актуализация на бюджета, без ясен разчет къде отиват. За БЕХ от Газпром. За БЕХ от НЕК и обратното. За каквото преценят. Наливане на пари в на практика фалирала държавни предприятия, наречено „оздравяване“. Некадърност – без визия и идея за осигуряване на нормални условия за живот на клетите хора от Сирия, бягащи от ужаса на войната и търсещи подслон и подкрепа. Некомпетентност – спрени плащания по оперативни програми заради бездействие и игнориране на предупреждения, сключване на договори в разрез с европейското законодателство, набързо, без прозрачност и анализ на рисковете. Нестихващи опити за унищожението на едва започналото да се строи гражданско общество чрез опорни точки и медийна империя. Противопоставянето на българи и българи, разделянето им на пушачи и непушачи, толерантни и нетолерантни, протестиращи и контрапротестиращи, протестиращи и полицаи, София и провинция, февруари и юни, и още, и още... Един кабинет, заплаха за европейското бъдеще на България.

Какво постигна Протестът?

От първоначалното пробуждане и справедливо възмущение, през изключителния факт, че издържахме толкова дълго и успяхме да го запазим мирен, въпреки провокациите от страна на управляващите, до увереността, че сме започнали необратим процес, който ще върне истинските ценности в живота ни. Започнахме да се интересуваме от политика. Да говорим открито за мафия и олигархия и да ги сочим с пръст. Да търсим отговорност. Да сме недоволни, гневни дори. Да осъзнаваме, че можем да променим нещата. Че заедно сме силни. И че борбата е дълга, тежка и трудна, но имаме воля, търпение и сили да я проведем. Вече нищо не е същото – нагледахме се на катарзиси, искаме промяна.

Какво не успяхме да постигнем?

От „заветната“ ОСТАВКА, през неполученото разкаяние на поне един управляващ, до това, че въпреки нашите усилия да ги спрем, (пред)приеха и продължават да (пред)приемат безумни действия и решения, чиито последиствия ще бъдат дългосрочно бремене за всички...

Но истинската равностетка ще направи всеки сам за себе си – какво е направил и какво тепърва ще направи, за да има повече Свобода, Справедливост и Съпричастност!

Защото наистина зависи от нас – както е казал Народът: „Помогни си сам, за да ти помогне и Господ!“ Колкото и да викаме Неволята, ние сами трябва да си оправим каручката и да си изчистим и подредим държавата.

Честити юбилеи и приятно четене! Благодарим ви, че не се отказахте 6 месеца. Благодарим ви, че вече 20 седмици ни се доверявате!#

Юбилеите са повод за равностетка, а днес юбилеите са два – навършват се шест месеца от деня, в който тежкия шамар от назначението на Пеевски събуди голяма част от обществото, и двадесетият брой на вестник #Протест, който е пред вас сега.

Половин година протестираме и 20 седмици отговаряме на въпроса „Защо?“ чрез този вестник. Защо оставка? Защо веднага? Защо сме на площада над 180 дни? Защо всяко действие на управляващите отдалява България от облика ѝ на европейска страна и е в полза единствено на шепата „успели“ по не особено почтен начин, а не на народа, който ги е избрал?

Каква е равностетката?

Стоотици гафове на кабинета „Орешарски“ – въпросното назначение, последвано от други, не по-малко скандални. Прекрояване на закони, за да са удобни на определен кръг от фирми. Липса на всякакви реформи в ключови сектори като образование и здравеопазване, липса на опити за освобождаване на малкия и среден бизнес от задушавачата хватка на борбата за оцеляване, която води последните години, липса на мерки за борба с корупцията и сивата икономика. Отчаяни опити да се спечелят поддръжници чрез щедро раздаване на социални помощи, увеличени пенсии (с 4 лв), майчински и детски надбавки, намален ток и връщане на данък. Заеми – 1 млрд. лв.

▶ На стр. 3

Спрян фонд, спряла система

▶ На стр. 5

Южен поток

▶ На стр. 6

Реиндустриализацията

Ранобудните студенти от ВТУ разказват...

Васил Димитров

Какво представляваше окупацията във ВТУ? Защо бе освободена 321 зала? На 28 октомври студенти окупирахме 321 аудитория в Ректората на ВТУ в знак на солидарност към колегите от СУ. Кипяхме от енергия. Имаше подкрепа от студенти, преподаватели, граждани. Още първите дни създадохме библиотека „321“. Излъчвахме филми, коментирахме ситуацията.

Как се отнесе ръководството? На втория ден имаше среща с ректора проф. Легкоступ и Студентски съвет. На тази среща нищо не се постигна. Обичайните обвинения, че сме платени, бяха пуснати в действие от членовете на Студентски съвет. Те не спряха да повтарят, че ВУЗ-ът не е място за правене на политика. Интересни твърдения – мнозинството от този Студентски съвет са членове на една наричаща себе си „патриотична“ партия.

На 29 октомври **актьорът Ивайло Захариев дойде** да изрази подкрепа. Показа се, че не може да бъде допуснат. Такава била заповедта, а аргументът – дошъл е след работно време.

Но да продължим хрониката. Известно време до централния вход на Ректората висеше огромен транспарант с надпис „ВМОРО 1893–2013“. Ако ние правим политика в 321 аудитория, какво тогава прави този **чисто политически плакат на входа на ВТУ?**

На 4 ноември ние, Ранобудните студенти от ВТУ, излязохме с **позиция пред ръководството на университета относно качеството на образованието**. На тази среща Студентски съвет излезе с някаква декларация, в която част от нашите искания присъстваха, други бяха формулирани допълнително. От нас се искаше да гласуваме за искания на Студентски съвет, от който се бяхме разграничили. Изготвени от хората, които ни обвиняваха, че сме платени. Не проявихме наивност и заявихме, че няма да допуснем да бъдем под Студентския съвет, подписвайки тяхна декларация. Ние имаме свои искания и под тях стои подписът на Ранобудните студенти от ВТУ.

Ще отбележа още един опит за дискредитация, който ръководството направи. На 30 ноември в Аулата на ВТУ се състоя Ден на отворените врати. Това събитие цели да запознае кандидат-студентите с предимствата на Великотърновския университет. Някои от Ранобудните искаха да присъстват, сред тях бях и аз. Лично ми бе казано, че не е хубаво да задавам въпроси и че няма да бъде допуснат. Попитах ректора каква е причината да бъде спряно. Отговор нямаше. **В Деня на отворените врати те бяха затворени за мен**. Не бяхме допуснати, защото можело да задаваме въпроси. Нима нямаше право да следим как ръководството се грижи за имиджа на ВТУ? А ако си припомним провала на кандидат-студентската кампания миналата година?

Малко и за **заплахите, които не отсъстваха**. Още в първите дни от фалшив фейсбук профил наш колега – Благовест Цветанов, е получил директни заплахи, че ще остане без крака, ръце и уши. Наивно е някой да смята, че бихме се поддали. Това не бе нещо неочаквано за нас.

Още един случай. В 321 зала остават двама окупатори, в това число организаторът Светлин Тачев. Изведнъж в аудиторията нахлува група студенти, които заявяват, че искат да учат. Тачев им обяснява, че има окупация. Единият от нахлулите обаче започва да обижда, да псува и заплашва Ранобудните. По-тревожното в случая обаче е, че **агресивният студент е бил със запасан пистолет**. Не можем да твърдим дали е бил боен, газов или воден, но самото му наличие е смущаващо. Ако пропускателният режим в университета е с цел опазване на здравето на студентите, то как това момче е било допуснато в Ректората с пистолет?

Този случай не ни отказа от каузата ни. Ние продължихме и тези заплахи дори ни мотивираха. Ако бяхме склонни да се поддадем на провокации, то изобщо нямаше да се захванем с окупацията.

През цялото време ние **организирахме лекции на преподаватели**. Голяма част от тези срещи бяха сред най-смислените, на които съм присъствал

във ВТУ. Това не означава, че компетентните в университета са малко – дори напротив, във ВТУ са едни от най-добрите специалисти. Но когато знаеш, че така подпомагаш една истинска кауза, искреността се предава и на другите.

Дойде 9 ноември. Предстоеше **„Походът на справедливостта“ в София**. Няколко студенти от ВТУ тръгнахме на път. Вечерта бяхме в Ректората на СУ, където се проведе общо събрание. На другия ден всички излязохме на стълбите пред Ректората. Неописуемо е усещането при гледката на огромната тълпа, събрала се в подкрепа. Няма да забравим как множество стои в готовност да чуе какво ще кажем, а след това да скандира заедно с нас.

Няма да забравим и 12 ноември и събитията около Народното събрание. **Огромното присъствие на полиция, жандармерия и спецчасти**. Нечовешкия страх на депутатите от собствения им народ. Изправянето на българи срещу българи. Побоя над момичета и възрастни хора. Искаме да се обърнем към министър Йовчев: Не е ли крайно цинично да твърдите, че полицията не е превишила правата си? Сляп ли сте за многобройните кадри, на които Вашите служители блъскат, бият и пребиват мирни протестиращи? Или мислите народа за сляп?

Първият протест във Велико Търново, който Ранобудните организирахме, беше на 20 ноември. На него се събраха около **100 души – студенти, преподаватели и граждани**. Никой не можеше да сдържи емоциите си. Решихме да продължим с шествия. Хората намаляваха, но за това има различни фактори.

Когато дойде 28 ноември, решихме, че трябва да действваме по-ефективно предвид ресурсите, с които разполагаме. **Бяхме по-полезна на улицата, сред хората**. Трябваше да излизаме и да говорим на съгражданите и колегите си. А датата бе символична – точно месец от началото на окупацията. След обсъждане и оценка решихме, че ще освободим аудиторията и ще се концентрираме върху протестите. **Окупацията бе свършила своята работа – във Велико Търново има будно студентско общество**. Сега идваше ред да докажем с още по-активни действия, че сме постоянни.

Продължихме с протестите и шествията. Началото им е от площада пред историческия хълм „Царевец“, преминава през паметника на емблематичния бунт „Велчова завера“ и приключва на един от символите на старата столица – площад „Майка България“. Малко сме, но убедени в каузата и в борбата. Срещаме подкрепа от цялата страна и от българи в чужбина. Искаме да се обърнем към всички, които са с нас: Благодарим ви от цяло сърце! Вие ни крепите и ни давате увереност да продължим! Благодарим ви, че въпреки многобройните лъжи вие вярвате в нас.

Протестите продължават!

Ние няма да ви предадем!#

Снимка: Ранобудните студенти ВТУ

Спряен фонд, спряла система Кой си затваря очите и кой го отнася

С присъединяването на България към Европейския съюз през 2007 г. голяма част от хората решиха, че оттук насетне страната ни я чака разцвет във всяка една сфера и корупцията, мафиотизацията, беднотията и всичките останали проблеми на държавата ни ще изчезнат в миг. Ще потекат пари от еврофондовете и ще заживеем щастливо и спокойно. Е, не се случи.

Какво е еврофонд?

Най-общо казано – средствата, които Европейската комисия разпределя между страните членки от общия бюджет на Европейския съюз. Коя държава колко пари получава зависи от нейния БВП, целите и потребностите ѝ. Освен че получава средства от ЕС, държавата също внася такса всяка година, отново определена на база икономическото ѝ състояние. През 2012 г. България е внесла 417 млн. евро, а е получила 1,7 млрд.

Кой контролира еврофондовете?

Всяка държава управлява отпуснатите средства и одитира как са разходени те, но цялостният контрол се осъществява от Европейската комисия.

Да си част от това голямо семейство носи не само права и облаги, а и не малко задължения. **Не ги ли изпълняваш, понасяш последствия.** Именно това Брюксел напомни след серия от писма, изпратени до управляващите в последните месеци, с предупреждения и искания за отстраняване на нередности. Всичко това обаче остана без никакви последващи действия от страна на управляващия орган, който в случая за Оперативна програма „Околна среда“ (ОПОС) е Министерството на околната среда и водите (МОСВ) и носи цялата отговорност за напредъка и отчетането на програмата. Накрая се стигна до логичното – замразяване на плащанията по ОПОС и предстоящо при липса на мерки и за програмата за развитие на селските райони (ПРСР). Въпреки опитите на настоящето правителство да прекъхне вината върху предшествениците си, факт е, че досега толкова остра реакция от Европа не е имало. Припомняме само, че първото спиране на средства по еврофондове бе през 2008 година, когато **на власт бяха същите тези управляващи.** Тогава заради злоупотреби бяха прекъснати плащанията по САПАРД (Програма на Европейския съюз, предназначена за подпомагане на развитието на селско-стопанската сфера и селските райони в страните от Централна и Източна Европа преди присъединяването им към ЕС), ИСПА (Инструмент за структурни политики за предприсъединяване) и ФАР (Програма за подпомагане на икономическото реструктуриране в страните от Източна Европа) – близо половин милиард лева. Част от тези средства България впоследствие окончателно изгуби.

Обществени поръчки

През ноември тази година ЕК спря плащания по ОПОС за близо 950 млн. лв. Причината едва ли е изненада за някого. Това са **обществените поръч-**

Снимка: investor.bg

ки – начинът на възлагането (срокове, кандидати, процедури) и контролирането им. ЕК откри пропуски в работата на системите за контрол в управляващия орган на ОПОС и в Изпълнителната агенция „Одит на средствата от ЕС“ и поиска налагането на финансови корекции за допуснатите нарушения и корективни мерки. Същото не е изключено да се случи и с ПРСР. Защото и по двете програми основни бенефициенти са общините. Те са тези, които се занимават с обществените поръчки – кой ще се заеме с даден проект, на какви критерии да отговаря, каква цена ще се договори. Проблемът е от доста години – самите общини нямат административен капацитет да преценяват участниците и оптималната цена, нито пък да осъществяват контрол върху изпълнението на проекта. Освен това как се печелят тези конкурси в страната ни на всички ни е ясно – в повечето случаи до търговете се допускат определени фирми на определени лица, които, естествено, печелят. Както и често се спират не на най-изгодната или най-качествена оферта, а на най-скъпата такава по логиката „**нали друг плаща**“. В случая – Европа. Точно поради тези причини е създадена и системата за финансови корекции, заради които пропуски ЕК реагира.

До какво може да доведе спирането на плащанията?

До сериозни финансови задължения на общините, включително и до фалит. Голяма част от тях са взели заеми и са наели подизпълнители за работа по проектите, които са одобрени и задействани. При липса на плащане те няма да могат да погасяват задълженията си. Това от своя страна ще доведе и до унищожаването на фирмите подизпълнители – щом на тях не се плаща, те също затыват в дългове и стават неплатежоспособни. Това е **ефектът на доминото.**

Има ли изход?

Управляващите трябва да намерят 250 млн.

лв., за да се разплатят с общините по започнатите проекти, а те от своя страна – със строителните фирми. В противен случай се доближаваме до описания сценарий. **Единственото място, откъдето могат да се вземат тези средства, е държавният бюджет.** Това най-вероятно ще се отрази на фискалния резерв, а и не е ясно все още дали ще е за сметка на свити разходи от някой сектор или за сметка на дефицита. Правителството има шест месеца да изпълни предписанията на ЕК, като при неспазване на този срок е възможно не само замразяване, но и загуба на средства. Вариант 1 за справяне със ситуацията е да се проверят всички договори по ОПОС и при открити нередности да има санкции. Към момента проектите са 452 и е на практика невъзможно да бъдат проверени за половин година. Вариант 2 е да се постигне споразумение с ЕС за финансова **корекция за пример 10% за цялата програма**, като се изпрати извадка от всички направени разходи в периода 2010–2013 г. Очаквано, властите ще спряха на втория вариант и затова са нужни въпросните 250 млн. лв.

Случващото се е пример как липсата на реформи в администрацията и на изменения в Закона за обществените поръчки може да доведе до сериозни сътресения. Тази година той бе **популистски актуализиран по предложение на Делян Пеевски, Йордан Цонев** и други около тях. Но всъщност никой не се зае да улесни достъпа на малки и средни предприятия до този публичен ресурс (към момента 2% от фирмите печелят 98% от поръчките), да се повиши прозрачността при разходването му и да се прекъсне порочната практика едни и същи изпълнители да са участници във всички проекти. Както и колко важно е всъщност кой осъществява контрол върху отпуснатите средства и защо си затваря очите за съществени пропуски.#

България в Огледалния свят

Николай Николов, Борислав Гиздавков

Снимка: Таня Симеонова

Ние сме двама сред множество българи, които трескаво търсят билети за вкъщи тази зима. Очакват ни. Усещането е фантастично!

Ние ще сме двама от хилядите, които ще се приберат, за да подкрепят протестите с присъствие. Прибираме се, за да поискаме заедно „ОСТАВКА“. Ние подкрепяме будните българи за нов морал в политиката. Не съществува вълшебна пръчица, която с един замах да изтрие клиентелизма, корупцията, тайните центрове на властта. От едната страна е стремжът за възраждане на непреходните ценности на демокрацията, от другата – зловещите „опорни точки“.

Въпреки дълбочината, до която е проникнала тази ужасяваща репресивна политическа система, нещата се променят. #DANCwithme и студентската окупация на СУ са две от основните причини за възраждането на българската идентичност, култура и за **новото просвещение на България.**

През 2008 г. се запознахме в една от аудиториите на Бирмингамския университет, а общият ни интерес към политологията и социологията ни сблизиха. Споделяме виждането, че това образование не е само за нас; нашето желание бе да използваме придобитите знания и умения в полза на българското общество. Пет години по-късно ние все още сме в Англия. Тази статия е кратка равностметка и опит да представим своите виждания за настоящето, както и да начертаем очакванията си от бъдещето на България.

Борислав Гиздавков

Спомням си 1-ви януари 2007 г., сякаш бе вчера. Тази необичайно топла зимна вечер на прага на новата година остава символична и важна дата за всеки българин. **Докато нацията трескаво се подготвяше да стане част от европейското семейство, чувството, че сме постигнали нещо голямо, витаеше в атмосферата.**

За хората от моето поколение присъединяването към ЕС предостави възможността за коренна промяна. От 2007 г. моята идентичност се измени и от млад българин, чието бъдеще беше затънало до гуша в

„прехода“, аз придобих статут на европеец.

За всеки българин чувството да си „европеец“ е наистина ново усещане и нова самоличност. България винаги е била част от Европа като географско понятие, но нашата култура и навици винаги са били различни и дори чужди на западноевропейските ценности и традиции. **Затова самовъзприемането на България като истински европейска страна е все още в процес на изграждане.**

След края на всички празненства обаче стана ясно, че прогресът и истинската интеграция с Европа няма да дойдат лесно. Огромната пропаст между началните големи очаквания и горчивите реалности в България докара много мои сънародници до отчаяние и ни даде да разберем, че бъдещето може би няма да е толкова розово. Трудните въпроси и избори, пред които много българи са изправени, изискваха от нас промяна на цялостното личностно осъзнаване.

Аз избрах да търся отговора като студент във Великобритания. Решението да напусна България – страната, която считах за преобразена след присъединяването към ЕС – не беше лесно. Любовта към България и чувството за принадлежност към българската нация винаги са били много силни у мен. Това, което ме подтикна да напусна страната си, беше убеждението, че благодарение на десетилетия на пагубно управление и институционализацията на корупцията в политическата система България не бе най-доброто място за получаване на образование.

Носейки в себе си вярата, че ЕС ще промени България чрез създаването на нов модел за правене на политика, аз напуснах през 2008 г. ствърдото убеждение **да взема най-доброто от „стара Европа“ и да се върна да живея и работя в една нова, европейска България.**

Гледайки назад днес, чувствам, че британското образование е само една от причините, които ме накараха да взема решението да замина преди пет години. Вероятно това, което наистина ми даде тласък тогава, може да се опише точно от метафората за „огледалния образ“.

След падането на комунизма в България и последвалите икономически и социални трудности и кризи целта да се присъединим към Европа беше предадена и смачкана. **Въпреки скромния прогрес корупцията остава необезпокояван владетел на политическата сцена.** Това, както и политическата закрила на криминални „бизнес“ елити, възпрепятстваха успешния преход на България към демократичния модел на управление. В края на 2013 г. България се нарежда на незавидното 77-мо място от 175 изследвани страни в индекса за корупция на „Трансперанси интернешънъл“. Само финансово закъсалата Гърция се нарежда зад България и получава приза за най-корумпирана страна в Европейския съюз.

В това отношение, както и в много други, България е била и остава пълна противоположност на Европа. Ние като нация винаги сме гледали на ЕС като „огледалния образ“ на онова, в което искаме България да се превърне в бъдеще.

В моето скромно разбиране Великобритания е модел за установяване на върховенството на закона и демократичните ценности. Тук аз трябваше да вникна и разбера културните различия, които все още съществуват между „стара Европа“ и България. **Моето пребиваване във Великобритания се превърна в подготовка за моето бъдеще в България.**

За да видим себе си в огледалото, трябва да си осигурим източник на светлина. Ако не искаме образът ни в огледалото да е изкривен или забулен в мрачни сенки, този източник на светлина трябва да е културно и политическо просвещение.

Обратно на своите начални очаквания, че ЕС незабавно ще промени България, приемайки я като член на своето семейство и давайки й път към прогреса, се оказа, че **България трябва първо да погледне себе си и да започне вътрешна метаморфоза.** Докато тя не е завършена, гледането в огледалото ще бъде безполезно и от суета.

Николай Николов

Безспорно е, че 1-ви януари 2007 г. е най-важната дата за България за последните 24 години. След този преломен момент ние сме не само географски свързани с Европа, но сме и част от общите европейски цели и идеали. Перифразирайки Милан Кундера, **България вече не е част от една Източна Европа, която е културно разграничена от западния „център“.**

Но онова „просвещение“, за което и аз, и Борислав се надявахме, така и не дойде. Предоставеният ни план към прогреса се оказа недостатъчен за българите. Но този тип просвещение не е нещо, което просто може да се връчи на една нация. Както е писал Кант през 1784 г., този процес е свързан с изхода на човека от непълнолетието, *което той сам си е причинил*. То е публичната форма на тази свобода, която само ние, сами за себе си, бихме могли да извоюваме.

Според нас този процес на просвещение вече започна в България.

Аз бях напълно погълнат от изригването на спонтанния гъд за демокрация в България. През лятото присъствах на протестите всекидневно и заедно с хиляди други виках „ОСТАВКА“.

Извън границата нашата подкрепа нарасна, изгради се и се консолидира. #DANCwithme се глобализира, мобилизира стотици българи по света да покажат подкрепа.

След студентската окупация на Софийския университет много българи в чужбина реагираха – хиляди подкрепиха „Ранобудните студенти“. **Това е много**

Продължава на стр. 7

„Южен поток“ – енергийна (не)зависимост Целият проект поставен под въпрос

Европейската комисия категорично отсъди, че проектът за тръбопровода противоречи на европейското право и на поетите ангажименти на страната в ЕС

Мартин Райчинов

Още в брой 15 на в-к „Протест“ ние предупредихме за сериозните проблеми, които очакват България при изграждането на проекта „Южен поток“. В статията „Южен поток, източни интереси“ на Михаела Лазарова и Пенко Пенков бе зададен въпросът: „КОЙ печели?“, при наличието на толкова много неясноти и обвързващи клаузи в договореностите между двете страни. Отбелязахме, че Европейската комисия няма да погледне с добро око на този проект, който българската държава с гордост декларира като приоритетен и едва ли не спасителен за икономиката и бъдещето на страната.

В онзи момент все още не бе достъпен договърът за газопровода. Министър Стойнев тогава заяви, че ще бъде оповестен след подписването му, което противоречи на всякакви намерения и практики на прозрачност и участие на гражданските структури в обсъждането. Очевидно бе, че **по тръбата ще тече зависимост и политика, не газ**, като дори не става дума за интерес на руската държава, а за руски корпоративен интерес на наша територия.

Тези седмици Европейската комисия потвърди нашите прогнози и със страшна сила удари страната ни, заедно с другите европейски участници в проекта.

Изявлението на ЕК

„Южен поток“ в настоящия си вид няма как да оперира на територията на ЕС, са заявили представители на Европейската комисия на специална среща в Брюксел. Клаус Дитрих Борхард, директорът за енергийните пазари в ЕК, е посочил **три съществени проблема** в междуправителствените споразумения. На първо място това са правилата на ЕС за това, че една компания, в случая „Газпром“, която е и производител, и доставчик на газ, **не може едновременно да притежава продукцията и мрежите за разпространение**, защото създава предпоставки за монопол.

На второ място трябва да се осигури достъп на трети страни до газопровода, който да не е дискриминационен. По тази причина „Газпром“ не може единствен да има правото да е доставчик.

Третият проблем е свързан с тарифите, които не може да са различни за различните доставчици на газ. „Комисията прегледа споразуменията и стигна до заключението, че нито едно от тях не е в съответствие с европейското законодателство. Казахме на държавите, че имат задължение да преговорят споразуменията с Русия“, заявил Борхард.

По-късно Европейската комисия заяви, че двустранните договори за изграждането на газопровода „Южен поток“ между Русия и България, Сърбия, Унгария, Гърция, Словения, Хърватия и Австрия са в **нарушения на законодателството на Европейския съюз** и трябва да бъдат преговорени от нулата.

„Това, което мога да кажа, е, че междуправителствените споразумения няма да бъдат основата за изграждане или функциониране на „Южен поток“. Защото ако държавите членки или засегнатите държави не преговорят, тогава комисията има пътищата и начините да ги задължи да го направят. А „Южен поток“ не може да действа според сегашните споразумения.

Според нас сигурността на енергийните доставки и конкуренцията в ЕС се постигат най-добре, когато не само едно дружество доставя, пренася и продава горивото. В този случай основно „Газпром“ управлява тръбопровода, а това е в разрез със законодателството на ЕС за новите съоръжения. Настояваме газопроводите да бъдат свободно достъпни и за други дружества. Засега се предвижда „Южен поток“ да бъде съоръжение за руски газ. В допълнение европейските правила предвиждат независим орган да контролира въпроса за таксите за достъп до газопровода, а в този случай отново се предвижда посоченото руско дружество да извършва тази дейност“, се казва в официалното изявление.

Реакцията на Русия

За момента обаче изглежда, че **Москва не е доволна от развитието на нещата** и няма намерение да договаря отново споразуменията. Представителят на „Газпром“ Александър Медведев подчерта, че „нищо не може да спре изграждането на „Южен поток“. Зам.-министърът на Руската Дума Анатоли Янковски от своя страна подчерта, че договорите, сключени от Русия, отговарят на международното право и ЕС няма отношение към тях.

Междуправителствените споразумения за строежа на „Южен поток“ имат превес над законодателството на ЕС, заяви накрая руският министър-председател Дмитрий Медведев, цитиран от ИТАР-ТАСС и БТА.

След среща със словенския премиер Аленка Братушек той изтъкна, че Европа ще получи газ по „Южен поток“ в съществуващите срокове. „**Не се съмнявайте**“, увери Медведев.

Какво ще се случи?

Европейската комисия обаче все пак ясно заяви, че ако Русия откаже да преговори условията за проекта „Южен поток“ със страните от ЕС, през които той ще преминава, те трябва да спрат изпълнението на двустранните споразумения с „Газпром“. Ако Москва откаже да преговаря, ще посъветваме държавите, подписали споразумението, да не го прилагат, след като е в противоречие със законодателството на ЕС. **Ако не направят това, срещу тях също може да бъдат предприети наказателни процедури**“, допълни говорителят на ЕК.

Покрито предизвестие

Безспорно скандален факт е предадената от БНР тези дни информация, че още през м. август еврокомисията е провела среща с представителите на България и другите страни, сключили такива споразумения, и ги е уведомила, че те трябва да се преговорят.

Попитаме в статията в брой 15 какво ще последва за страната, ако се окаже в ситуация на спрян проект поради неспазване на „Третия енергиен пакет“ и диверсификация, а „Газпром“ **реши да ни съди за неустойки**? Отговор на този въпрос все още няма, а сякаш никой в страната не е наясно какво предстои. Организиран се панически срещи с представители на Европейската комисия, а външният министър Вигенин дори заяви, че отговорност на ЕК е да подпомага процеса и да го доведе до успешен край.

Договорът за „Южен поток“ с Руската федерация е сключен през 2008 година и няма как да сме сбъркали сега, заяви премиерът Пламен Орешарски, като не коментира дали договорът за газопровода ще бъде преразгледан.

Нови заеми

Междувременно Агенция „Ройтерс“ съобщи, че руският газов гигант „Газпром“ трябва да изхарчи общо 23 млрд. долара между 2011 и 2017 година за разширяване на местната газова система, за да може газопроводът „Южен поток“ да се свърже с Европа, което **повишава цената на целия проект с около 20 процента**. „Газпром“ не уточнява на какво се дължи това повишение. Но ако строежът на тръбата стартира, българската държава ще трябва да вземе нови заеми, за да получи допълнително финансово, икономическо и енергийно поробване от страна на Москва.

С „Южен поток“ правителството за пореден път доказва, че голямата външна политика е твърде голям зальк за него и е или напълно неспособно да управлява, или е твърде зависимо да защитава националните интереси и правото ни като страна – членка на Европейския съюз. Едното е по-страшно от другото, но и двата извода са необходим и достатъчен повод за оставка. #

Реиндустриализацията като контра-реалност

Момчил Петров

Снимка: Юлиан Собаджиев

През последните седмици една мисъл натрапчиво се завръща при мен, когато чета новините, които раждат икономическите ресори на правителството. Имам усещането, че ПР екипите, които през лятото и ранната есен раждаха контра-новините за 700 000 подписа, събрани в подкрепа на Орешарски, за предотвратеното превземане на парламента от протестиращи или за щедрите плащания за майки с бебета, деца и кучета, участващи в протестите, днес са се заели да генерират икономически новини. **Целта на правителствения контра-информационен поток беше създаването на паралелна реалност, която да плени невежите, да обърка опитващите се да се информират и да омерзи всички останали.** Тази среда на доволно невежество, обърканост и омерзение бе единствената възможна, в която правителството „Орешарски“ можеше да продължи съществуването си.

Днес, след като намалена непосредствената опасност да бъде пометено от масов протест, правителството „Орешарски“ се връща към основните задачи, за които беше създадено. **Една от тях е безспорно усвояването на останалите публични средства на българското общество.** Схемата с източнените през проекти като „Белене“ средства, схемата с финансовия ресурс на държавните фирми в КТБ, с които после се изкупуват ключови предприятия, се оказа толкова сполучлива, че нямаше как да не бъде сред основните цели на архитектите на правителството „Орешарски“. Сама по себе си тази цел е поне толкова скандална, колкото бе назначаването на Пеевски. Усилията на екипа, зает с информационното неутрализиране на гражданската съпротива, сякаш са насочени сега в подкрепа на целите на правителството, отвъд оцеляването му.

Така заваляха шокиращи икономически новини. **Всяка от тях сама по себе си е абсурдна именно защото е отрицание на реалността – такава, каквато е позната на разумните хора.** Държавата ще инвестира 50 млн. във възстановяването на „Химко“ – докато всички знаем, че ако има вариант някакъв остатък от „Химко“ да работи, че и да печели, за да изплати такива вложения, инвеститорите биха се конкурирали, за да изпълнят толкова обещаващ проект.

„Благодарение на правителството инвеститор ще възстанови производствената дейност в Кремиковци“ – докато всички се питаме защо този инвеститор не се разбере със собственика на железата на Кремиковци, а се занимава с министър Стойнев.

„Правителството ще създаде строителна фирма, която да печели международни търгове за български строителни фирми“. Тук нормалното мислене блокира – защо българските фирми не създадат консорциум, с който да участват в международни търгове, а трябва да влизат в **неясни отношения** с държавна строителна фирма?

„Правителството ще създаде верига хипермаркети, в които да се продават само български стоки“. Защо, ако такъв хипермаркет е перспективна инвестиция, не бъде създаден от инвеститор, както са изградени всички останали хипермаркети? Какво означава „български стоки“? Ако внеса китайско доматиено пюре и го разлея в чешки буркани, това достатъчно „българска стока“ ли е? А ако в България залепя само етикета?

Мога да изброявам още много, но всички тези новини имат нещо общо, освен че ако някой от тези проекти се случи, ще бъде откривена измамническа схема. **Тези**

анонси не се изговарят, защото ще се случат. А за да създадат същата контра-информационна среда на спокойствие на невежите, объркване на питащите се и омерзение на знаещите. За да знаят всички, че ако нещо ще се случва в българската икономика, то няма да е следствие на добра среда, справедливи закони и работещо пръвостъдие, осигуряващи честно състезание. А благодарение на лоялността към това правителство, към силите зад него, към хората, управляващи ресурса, с който се отварят неработили от 20 години чудовища, строят хипермаркети, печелят се строителни поръчки в чужбина, дори и всичко това да изглежда като безсрамно пилеене на публични средства. Именно това безсрамие, арогантността, с която правителството може да си позволи да предлага на публичното пространство очевидни безсмислици, отправя истинския сигнал към всички настоящи и потенциални участници в икономическия живот – тук логика няма; **начинът, по който се случват нещата в нормалния свят, при нас не е актуален, а успехът зависи от това да бъдеш близо до властта,** която възстановява комбинати, отваря хипермаркети и печели строителни търгове.

Процесът, при който единствените случващи се събития са покупките на КТБ (докато пиша това, разбирам, че зад новия собственик на „Петрол“ АД стои... КТБ) и анонсите за безумни инвестиции на правителството с публични средства, се нарича „реиндустриализация“. Има толкова общо със свободната икономика, калкото контра-нещата с гражданското общество. И двете имат нужда от специален ПР.#

Гаф на седмицата

1. Зам.-шефът на Агенция „Митници“ Николай Попов, на когото службите отнеха допускателна информация поради ненадежност, стана съветник на финансовия министър Петър Чобанов

От 6 ноември 2009 г. Попов е с отнет допуск до секретна информация заради опасения, че той може бъде изнудван като държавен служител от извънправителствени структури. През 2008 година, като служител на МВР, Попов е имал разрешение за едно от най-високите нива на държавната тайна – „Строго секретно“, но повторната проверка на ДАНС установила пропуски в процедурата по първоначалната му проверка за надеждност. До последно, без да има допуск до секретна информация, Попов беше зам.-шеф на Агенция „Митници“, където отговаряше за митническото разузнаване, което предполага работа със секретни документи. (Изт. OFFNews)

2. За ръководител на съдиите по вписванията в най-големия съд в България – Софийския районен, беше назначена Садифе Мехмедова

От всички 22-ма съдии в структурата тя има най-малко юридически стаж. Какви качества са мотивирали правосъдния министър Зинаида Златанова да се спре на тази кандидатура? Как дефинираме понятието „калинка“?

3. Волен Сидеров и Деница Гаджева от парламентарната група на Атака се появиха на плажа на мафията в Куба – „Варадеро“

Докато техните партньори приемаха бюджета, двамата симулираха държавническа дейност, без обаче съобщение за това да се появи в официалните изявления на партията им. Напомняме, че Волен Сидеров е председател на комисията за борба с корупцията, конфликт на интереси и парламентарна етика.

Люба Батембергска: Нито е прекалено рано, нито е прекалено късно

Снимка: Крис Енчев

Люба е завършила политология и стажничество в международните отношения. Работи в неправителствена организация с деца и с институции. Ще я срещнете всяка вечер на площада.

#: Какво е за теб протестът?

Л: Протестът за мен е единственият останал механизъм за промяна, който ние като граждани имаме, след като институциите не работят в наш интерес, а политиките ни игнорират. **От оставката и протеста като средство за постигането ѝ не мога да отстъпя.** За мен това правителство и народните представители преминаха допустимата граница на наглост. Протестът стана и единственият шанс да остана в България, защото не можах повече да живея в такава държава.

Протестът активизира хората, защото всеки ден правиш избор дали да отидеш, или не, защото освен протестиращите няма кой друг да случи нещата. Ставаш субект. Когато си активен и случваш, излизаш от рутината на всекидневието. **Не съм предполагала, че протестът ще ми даде и усещане за свобода.** Но с протеста се движи и полиция-щината. Депутатите и правителството превърнаха страна от ЕС в полицейска държава, в която парламентът разчита на масирана полицейска охрана. Част от протеста е да си сам в пространството около Александър Невски, в компанията на 100 или 300 полицаи. Половин година вечерите ти да минават под полицейски ескорт. В този смисъл протестът е нашето право върху тротоара. **Ако протестираш, не можеш да минаваш свободно по тротоарите в центъра на София.** Някой път протестът е съзлит от безсмисленост и безсилие, обикаляйки около плътни кордони с няколко реда полиция, която доминира силно и отказва да те пропусне улица след улица, без смисъл. Но има и сълзи от съпричастност към неудобството на много полицаи заради задължението, в което са поставени. За мен протестът са също хората, които срещнах и опознах. Невероятни са. Протестът ми даде много.

#: Кои са неговите най-големи успехи?

Л: Нямаме още оставка, но се създаде обществено усещане за нетърпимост. В България наглостта, некадърността на политиките, заобикалянето на законите се приемаха за нормалност и за норма. Имаше обществена толерантност към тях. Протестите промениха това. **Промяната на нагласите на хората да се осмелят да изискват морал в политиката и управление в името на обществения интерес след време ще промени страната.** Това е по-голяма победа от оставката. За да имаме тази победа, трябва да падне правителството, за да докажем, че гражданите могат да бъдат регулатор.

Имаш ли си любима акция, нещо, което ще помниш дълго, свързано с протеста?

Най-силно ще помня радостта и усмивката, когато виждам хората на площада, които не са се отказали и са дошли поредна вечер. Огромния респект към тях и удоволствието да ги вижда.

#: Кога ще имаме така желаната оставка?

Л: Има огромно натрупано недоволство, което в даден момент ще избухне и ще вземе оставката. Не знам какъв ще бъде поводът. Една приятелка цитира „Властелинът на пръстените“: „Нито е прекалено рано, нито е прекалено късно, един магьосник избира сам кога да дойде“. Оставка ще дойде преди изборите за Европейски парламент, по-дълго никой няма да търпи.

#: България след оставката?

Л: Зависи. България може да започне да става различна страна, ако протестът успее да наложи достатъчно конкретни искания така, че да не бъдат размити като почти всички закони в България. Ние сме блато, така че исканията трябва да са достатъчно стабилни, за да предизвикват промяна в системата. При всички случаи **България няма да е същата**, защото има ясно обществено съзнание, че след като не можем да очакваме от политиките и политиката морал и качество, те трябва да се възпитават от гражданите чрез активно гражданско поведение.

#: Какво казваш на всеки, който не излиза на площада?

Л: Вярно е, няма политическа алтернатива за момента. Само че ако не са протестите, ще остане статуквото и нищо няма да се промени. След като липсва политическа алтернатива, остава третият път – да наложим граждански дневен ред. За мен това са искания на протеста, които могат да доведат до положителна промяна в системата. Това са и предложения на граждански организации, които имат експертиза за промени в съдебната система или пък идеи на професионални организации. Протестите и предизборната кампания след оставка са мястото за налагане на гражданските искания. Протестът генерира много високи критерии за промяна, това ще даде обществена подкрепа за промяна. Така ще бъде доста по-трудно на политическите партии да пренебрегнат исканията на протестиращите. За мнозина сме в задънена улица. **За мен в момента има прозорец във времето за промяна.**#

България в ...

От стр. 4

важен момент за страна, хронично болна от социална атомизация и културна изолация. Чувството за национална идентичност значително изчезва и доскоро единствено шопската салата, ракията и чалгата успяваха да поддържат „българското“ извън страната.

Протестът е ключов катализатор. Аз съм щастлив, че протестът ме събра с толкова много нови хора. #ДАНСwithme и #оссируSU изградиха основите на един нов тип „въображаемо общество“. Това е много важно. **Протестът бавно извоюва нов дискурс и социален идентификатор**, сила, бореща се да дестабилизира, преодолее и осмее (не)истината за нашето минало и нашето съвремие.

Нашата подкрепа става все по-активна и сега подготвяме голям протест на 26-ти декември. Започнатото от студентите сега се продължава от нарастващия ентузиазъм и активност на диаспората.

В момента протестът намаля, има умора – не е лесно да се бориш срещу невидим и вездесъщ враг. Победата ще дойде, но с търпение и жертва. И затова сега е времето тези стотици хиляди българи, избрали да съществуват извън границата, да изиграят своята роля; да защитят правата и задълженията си като български граждани и да се включат в борбата за пренаписването на историята ни.

През последните 24 години, с единствено прекъсване между 1997 – 2001 г., българската политика е аб-

солютно колонизирана от една малка група, останала още от комунистическия „елит“. **Протестите успяха да изобличат колко загнана и репресираща е фасадата на нашата демокрация.** Сега те имат само една останала институция – и затова толкова отчаяно я „пазят“. Но е късно – доминацията им приключва.

Прогноза

И двамата напуснахме с идеята, че ще се върнем. Пет години в чужбина промениха нашите възгледи. Днес ние се чувстваме по-близо до България.

Достигнахме точката, от която няма връщане – въпрос на време е тази отвратителна система да падне. Танцуваме, бдим, дерзаем и сме прекалено много, за да ни заглушат. Промяната няма да е лесна.

Движим се в правилната посока, докато продължаваме изграждането на нова национална идентичност. **Всички участваме и имаме важна роля** – както у дома, така и в чужбина. Хайде да приключим започнатото. #

Скъпи читатели,

На 20 декември 2013 г. ще излезе извънреден брой на в-к „Протест“, в който ще направим анализ на отминалата и поглед към предстоящата година. Искаме да видим с какво можем да се гордеем ние и от какво трябва да се срамуват управляващите. Искаме да разкажем на всички още веднъж защо искаме тази оставка и какво очакваме да се случи след това, защото ние имаме ясна представа как да изглежда България. И сме убедени, че заедно с вас ще доведем своето дело до успешен край.

Ще раздадем този тираж на мнозина, които си пътуват за празниците, за да може вестникът да достигне до повече хора в страната. За да отпечатаме по-значителен брой, ще се нуждаем и от вашата финансова подкрепа. Елате при нас да ни съдействате с малко дарение на площада или ни пишете на имейла на вестника, за да можем заедно да променяме България.

Напомняме също, че въпреки снеговете и мразовития вятър ние няма да се откажем! От 13 януари 2014 г. всеки понеделник ще срещнете нашия екип до подлез на Президентството на площад „Независимост“. Там раздаваме новия брой на в-к „Протест“¹²³⁴⁵⁶⁷⁸⁹¹⁰¹¹¹²¹³¹⁴¹⁵¹⁶¹⁷¹⁸¹⁹²⁰²¹²²²³²⁴²⁵²⁶²⁷²⁸²⁹³⁰³¹³²³³³⁴³⁵³⁶³⁷³⁸³⁹⁴⁰⁴¹⁴²⁴³⁴⁴⁴⁵⁴⁶⁴⁷⁴⁸⁴⁹⁵⁰⁵¹⁵²⁵³⁵⁴⁵⁵⁵⁶⁵⁷⁵⁸⁵⁹⁶⁰⁶¹⁶²⁶³⁶⁴⁶⁵⁶⁶⁶⁷⁶⁸⁶⁹⁷⁰⁷¹⁷²⁷³⁷⁴⁷⁵⁷⁶⁷⁷⁷⁸⁷⁹⁸⁰⁸¹⁸²⁸³⁸⁴⁸⁵⁸⁶⁸⁷⁸⁸⁸⁹⁹⁰⁹¹⁹²⁹³⁹⁴⁹⁵⁹⁶⁹⁷⁹⁸⁹⁹¹⁰⁰¹⁰¹¹⁰²¹⁰³¹⁰⁴¹⁰⁵¹⁰⁶¹⁰⁷¹⁰⁸¹⁰⁹¹¹⁰¹¹¹¹¹²¹¹³¹¹⁴¹¹⁵¹¹⁶¹¹⁷¹¹⁸¹¹⁹¹²⁰¹²¹¹²²¹²³¹²⁴¹²⁵¹²⁶¹²⁷¹²⁸¹²⁹¹³⁰¹³¹¹³²¹³³¹³⁴¹³⁵¹³⁶¹³⁷¹³⁸¹³⁹¹⁴⁰¹⁴¹¹⁴²¹⁴³¹⁴⁴¹⁴⁵¹⁴⁶¹⁴⁷¹⁴⁸¹⁴⁹¹⁵⁰¹⁵¹¹⁵²¹⁵³¹⁵⁴¹⁵⁵¹⁵⁶¹⁵⁷¹⁵⁸¹⁵⁹¹⁶⁰¹⁶¹¹⁶²¹⁶³¹⁶⁴¹⁶⁵¹⁶⁶¹⁶⁷¹⁶⁸¹⁶⁹¹⁷⁰¹⁷¹¹⁷²¹⁷³¹⁷⁴¹⁷⁵¹⁷⁶¹⁷⁷¹⁷⁸¹⁷⁹¹⁸⁰¹⁸¹¹⁸²¹⁸³¹⁸⁴¹⁸⁵¹⁸⁶¹⁸⁷¹⁸⁸¹⁸⁹¹⁹⁰¹⁹¹¹⁹²¹⁹³¹⁹⁴¹⁹⁵¹⁹⁶¹⁹⁷¹⁹⁸¹⁹⁹²⁰⁰²⁰¹²⁰²²⁰³²⁰⁴²⁰⁵²⁰⁶²⁰⁷²⁰⁸²⁰⁹²¹⁰²¹¹²¹²²¹³²¹⁴²¹⁵²¹⁶²¹⁷²¹⁸²¹⁹²²⁰²²¹²²²²²³²²⁴²²⁵²²⁶²²⁷²²⁸²²⁹²³⁰²³¹²³²²³³²³⁴²³⁵²³⁶²³⁷²³⁸²³⁹²⁴⁰²⁴¹²⁴²²⁴³²⁴⁴²⁴⁵²⁴⁶²⁴⁷²⁴⁸²⁴⁹²⁵⁰²⁵¹²⁵²²⁵³²⁵⁴²⁵⁵²⁵⁶²⁵⁷²⁵⁸²⁵⁹²⁶⁰²⁶¹²⁶²²⁶³²⁶⁴²⁶⁵²⁶⁶²⁶⁷²⁶⁸²⁶⁹²⁷⁰²⁷¹²⁷²²⁷³²⁷⁴²⁷⁵²⁷⁶²⁷⁷²⁷⁸²⁷⁹²⁸⁰²⁸¹²⁸²²⁸³²⁸⁴²⁸⁵²⁸⁶²⁸⁷²⁸⁸²⁸⁹²⁹⁰²⁹¹²⁹²²⁹³²⁹⁴²⁹⁵²⁹⁶²⁹⁷²⁹⁸²⁹⁹300

Няма да се оставим на студа, страха и песимизма! Продължаваме, защото вярваме, че това е правилно. Ако вярвате и вие, елате в понеделник, дори за пет минути – да се запознаем и да ви дадем от новия брой на вестника!

#Оставка!

Песен за антракта

*Когато изглежда,
че няма надежда,
че всичко е свършено вече –
недей се смущава,
недей се прощава,
недей се предава, човече.*

*Кажки: не ми пука
от таз несполука –
аз мога, аз вярвам, аз зная,
че въпреки факта
това е антракта,
това е антракта – не края.*

*От огън отгърлен,
от всички захвърлен,
затворен в най-тъмната стая –
недей се спотайва,
недей се отчайва –
кажи си: това не е края!*

*Кажки: Не ми пука
от таз несполука –
аз мога, аз вярвам, аз зная,
че въпреки факта
това е антракта –
не края!*

Недялко Йорданов**ЛИЦАТА В ПАРЛАМЕНТА**

В рубриката „Лицата в Парламента“ показваме физиономията на нашите „представители“. Често при излизане от сесия или комисии ние не знаем дали пред нас е депутат или обикновен чиновник или експерт. Нека всеки един да познава „избраниците“ ни и при среща с тях да им каже лично какво мисли за управлението на страната и какви идеи има за бъдещето на България. Нека тези хора най-после излязат от анонимност и да запомнят своите отговорности на депутати в българско Народно събрание. Нека помнят, че с голямата власт идва и голямата отговорност и отчетност пред истинския суверен на властта в България – народа!

(Снимките са взети от сайта на Народното събрание.)

ВЛАДИМИР ЦВЕТАНОВ ТОШЕВ

Дата на раждане: 03.06.1955 г. в с. Ружинци
Професия: инженер
Езици: английски, руски
Избран с политическа сила: ПП „ГЕРБ“ 30,54%
Изборен район: 5-ВИДИН
E-mail: vladimir.toshev@parliament.bg

ВЛАДИСЛАВ ИВАНОВ ГОРАНОВ

Дата на раждане: 30.04.1977 г. в гр. Плевен
Професия: икономист
Езици: английски
Избран с политическа сила: ПП „ГЕРБ“ 30,54%
Изборен район: 24-СОФИЯ 2
E-mail: vladislav.goranov@parliament.bg

От социалните мрежи**Руслан Йорданов:**

Ефектът на пеперудата – заради някакви патаклами в Украйна страда невинният телевизионен зрител в Щатите.

(По повод изявлението на Джордж Клуни по националната телевизия в САЩ в подкрепа на протестите в Украйна)

Александрина Занова:

Битки, битки, битки. Хайде, биткаджиите – наша работа е да воюваме докрай, за да могат децата ни – градителите – да изградят нещо ново. В мир. И от нулата, може би. Но нека е поне една добра нула!

Момчил Петров:

Вестник „24 часа“ лази по дъното. 25 000 знака статия, отразяваща събитие на Николай Барекков. Участват и Красимир Каракачанов, Емануил Йорданов, Димитър Абаджиев и Европейската народна партия. Страшно нещо е гладът ей, страшно, особено като си се научил на мързел. На който не му е дошло на главата, той не знае.

Вестник Протест е част от Протестна мрежа (www.protestnamreja.bg) и се издава с доброволния труд на екипа:

Георги Илиев
Жюстин Томс

Мартин Райчинов
Миряна Захариева

Михаела Лазарова
Момчил Петров

Христо Йовев
Юлиан Собаджиев

Вестник „Протест“ разчита на теб, читателю, за своя тираж и разпространение. Той се финансира изцяло от доброволни дарения, отчет за които даваме на сайта на Протестна мрежа. Искаме вестникът да достигне до възможно повече хора, затова прочети и предай нататък. Разпечатай и подари. Изпрати в електронен вид. Стани наш активен разпространител в твоя блок, квартал и град. Очакваме новини за протеста и от твоя град: vestnikprotest@gmail.com